

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
w Warszawie
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 28 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 22 listopada 2021 r., sygn. akt V Ca 340/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od G. K. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 22 listopada 2021 r. w sprawie z powództwa G. K. przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi ze względu na naruszenie prawa materialnego mającego istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 417¹ § 1 i 4 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię tj. nieprawidłową interpretację wyroków Trybunału Konstytucyjnego z 5 grudnia 2013 r. K 27/13 oraz z 21 października 2014 r. K 38/13.

Skarżąca nie zawarła w treści skargi kasacyjnej uzasadnienia prawnego, które wykazywałyoby, że wyrok jest rażąco niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa. W sprawie sporne były kwestie z zakresu prawa materialnego. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena prawna roszczenia powódki, nie daje podstaw do przyjęcia, że dokonana wykładnia prawa materialnego jest oczywiście sprzeczna z podstawowymi zasadami wykładni i logicznego rozumowania, a także z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego. Sam fakt wykładni z natury rzeczy cechuje subiektywizm. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera wyvodu prawnego wykazującego kwalifikowaną postać naruszenia prawa widoczną *prima facie* - powodującą konieczność przyjęcia skargi do rozpoznania.

W uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2007 r., (III CZP 125/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 138) podkreślono, że z przepisów Konstytucji odnoszących się do kompetencji Trybunału Konstytucyjnego wynika, że nie zawsze stwierdzenie przez Trybunał, iż dany akt normatywny jest sprzeczny z Konstytucją pociąga za sobą odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa za jego wydanie. Konstytucja pozostawia samemu Trybunałowi możliwość ustalenia od kiedy należy traktować określony akt normatywny za niekonstytucyjny. Nie zakazuje też, aby Trybunał stwierdzając niezgodność aktu normatywnego z Konstytucją, jednocześnie wykluczył możliwość ponoszenia przez Skarb Państwa odpowiedzialności odszkodowawczej za jego wydanie. W powoływanym przez skarżącą wyroku z dnia 5 grudnia 2013 r. K 27/13 Trybunał Konstytucyjny wskazał natomiast na konieczność przywrócenia stanu zgodnego z Konstytucją poprzez interwencję ustawodawcy i zwrócił uwagę, że jego wyrok nie tworzy roszczeń o wypłatę utraconych korzyści za okres po 30 czerwca 2013 r., ani nie daje podstaw do ubiegania się o nowe świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy, które przewiduje ustawa o świadczeniach rodzinnych. Ponadto,

jak wynika z ustaleń sądu meriti, którymi Sad Najwyższy był związany, powódce na podstawie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów przyznano świadczenie odpowiadające wysokością poprzednio przysługującemu jej świadczeniu wraz z wyrównaniem od dnia 1 lipca 2013 r.

Powyższe nie pozwala na przyjęcie, że zachodzi przypadek oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).